

Φ.—'Εγώ θαρρῶ καλλίτερα νὰ πάμε, χασομένη,
κατὰ τὸ μεσημέρι.

Π.—Καλλίτερα μεσάνυκτα νὰ πάμε, βρε κανάγκα,
ὅπου μοῦ λέν πῶς γίνονται καλλίτερα τὰ μάγχα.

'Ἐπιτυχάνουν πρὸ πολλῶς τῆς ρυττας τὸ σκοτάδι...

Φ.—'Αφού τὸ θέλεις συμφωνῶ νὰ πάμ' ἐκεῖ τὸ βράδυ.

'Ατσιγάνων πολιτεία
κατὰ πάντα ζηλευτή...
τάρχαυτάτα μαντεία
τὰνεπλήρωσαν αὐτοί.

Εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων
πλῆθος Ἀτσιγγανικόν
φέρει καὶ τὸ Δωδωνάτον,
φέρει καὶ τὸ Δελφικόν.

Ποῦ Ἀελοφοὶ καὶ ποῦ Δωδώνη;
τοῦτοι τώρα μάντιες μόνοι,
κι' ἡ καλάς τῶν Ἀτσιγγάνων,
ποῦναι γὰρ μαντεῖαι μάντιαι.

Καθεὶς' στοὺς τώρα χρόνους
πάει σ' ἐκείνους μόνους
καὶ δίνει τὰ ψιλά του.

Καὶ δὲν ζητεῖ κανένας
Πυθίας ἐμπνευσμένας
τρίποδος χρυσολάτου.

'Ἡ δάφν' ἢ μαντική
τώρα δὲν εἶν' ἐκεῖ,
κι' ὕδωρ δὲν τρέχει λάλον.

Τώρα δὲν ἀπαντῶ
μῆτε καμμιὰ Μαντῶ
ἐμπνεύσεων μεγάλων.

Μῆτε λαλοῦν, γεγέ,
σὲ τοῦτον τὸν καιρὸν
λαλέουσαι πηγαὶ
καὶ μέλλον καὶ παρόν.

Κανένα πλέον τρίποδα Πυθίας μὴ ζητῆς
καὶ μόνο τὰ τετράποδα νὰ τρέχῃς νὰ ρωτῆς.
Σ' ἐκεῖνα τώρα πρόσφερε παντοσπάς θυσίας
μεγάλας καὶ πλουσίας.

Μὲ τὴν δίνην τῶν αἰώνων
ποτὸς μάντις μένει πλέον
εἰς τὴν γῆν τῶν Ἡρακλείων;
ὁ Τουρκόγυφτος καὶ μόνον.

Λοιπὸν σπεύσωμεν κι' ἐμεῖς παρευθὺς ἀπὸ τοὺς πρώτους
πρὸς αὐτοὺς τοὺς Τειρεσίας,
κι' ἄς προσφέρωμεν θυσίας
εἰς τὰ πνεύματα τοῦ σκοτούς.

Π.—Πάμε, Φασουλῆ, κι' ἐμεῖς νὰ τοὺς χαιρετήσωμε
καὶ νὰ τοὺς ρωτήσωμε
τί μαντεῖον πῶς θὰ γίνῃ
καὶ σὲ τοῦτο τὸ καμῖνι.

Φ.—'Ἐλα πάμε' στὰς σκηνὰς τῶν ἐρωτήσεων νὰ προβάλῃς
μυστικοπαθεῖς κορμί,
κι' εἶναι λένε πρὸς τοὺς ἄλλους
καὶ φιλέλληνας θερμοί.

Καὶ γι' αὐτοὺς μὰ φήμῃ λέγει
πῶς καὶ φιλέλλητισμός
κι' ἄκρος ἐνθουσιασμός
γὰρ Ρωμηούς τοὺς διασπλέγει.

'Ὀχ! Ἀθήνα, πρώτη χώρα,
σὺ κοιτῆς κλεινῶν λειψάνων
κι' ἀναμνήσεων λιθίνων.

Κατὰ πρώτων βλέπεις τώρα
κι' ἕνα πλῆθος Ἀτσιγγάνων
μὲ τὴν φλόγα Φιλελλήνων.

Περικλέτος, Φασουλῆς, κι' Ἀτσιγγάνοι προσφειλῆς.

(Ἰστάς σκηνὰς τῶν Ἀτσιγγάνων πῆν ὁ θεὸς τῶν ὀλοσῶν
μέσα' στῆς νυκτὸς τὸ σκοτούς,
ὅταν ἐξαφνα προβάλλῃ σοβαρὸς μὲ' ποικαισία
ὁ Τουρκόγυφτος ὁ πρώτος).

Φ.—Εἰς τὸ ρεθμα τῆς Στυγὸς σ' ἐξορκίζω, πνεῦμα σκοτούς,
νὰ μαντεύσῃς καὶ νὰ πῆς
' στοὺς καιροὺς τῆς προκοπῆς
τί θὰ γίνῃ' στοὺς Ρωμηούς, ῥήτορας ἀχαιλινώτους.

Σὺ, Τουρκόγυφτε μεγάλη,
μὰ φρικτὴ φανέρα βγάλε,
κι' ἔλα λέγε προφητείας,
μαῦρον πνεῦμα τῆς σκοτίας.

Μεσάνυκτα σημαίνουν... ὄρα τῶν φαντασμάτων...
γύρω τὸ πᾶν σιγῆ,
κι' ὅμως ζωὴ σφριγῆ,
' στὴν πόλιν τῶν θαυμάτων.

Κόσμος' στὴν Κοσοπούλη, κόσμος καὶ' στὴν Κυβέλην,
καὶ συρροὴ μεγάλῃ...
πνεῦμα σκοτίας λάλει,
κι' Ἀτσιγγανὸν φιλέλλην.

Τὴν σκοτίαν ὀνειρωδῶ...
κῦτταζε σκίας ἐδῶ,
κῦτταζε σκίας ἐκεῖ.

Κάλεσε τὴν κουκουβάγια
κι' ἄρχισε νὰ κἀνῃ μάγχα
μὲ τὴν Σολομωνική.

Τουρκόγυφτος προφήτης, ποῦ τὸν ἀκούς καὶ φρίττει.

Τουρκ.—Τὰστρα λένε πῶς θὰ ὀητε θεσκαυροὺς καὶ τῶν γῆ'
κι' ἐντυχίας' στὸν καιρὸ σας...
μὲ τοὺς ἀνδρας σας τοὺς νέους καὶ τὸ Σύνταγμα τὸ νέον
' δέσατε τὸν γάδορό σας.